



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Deo proprium esse, misereri, immò summam in eo esse bonitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Dominus. Vnus est Dei Filius, unum Verbum, sed miseria nostra multiplex, non modo magnam misericordiam sed multitudinem querit miserationum. Forte tamen propter substantiam duplicem, qua subsistit humana conditio, cum sit vtraq, tam misera, non incongrue duplex hominum dicatur esse miseria, licet sit multiplex in vtraq. Siquidem & corporis & cordis nostri tribulationes multiplicatae sunt, sed ab vtriusq, necessitatibus eruit, qui totum hominem saluum facit.

III.

Est illius quidem & punire peccatores, sed proprium illius dicitur esse, *misereri semper & parcere*. Quia in hac vita suam exerit bonitatem, in altera ostendet seueritatem. Ibi vt iustus, hic vt misericors vult praedicari. Cuius Misericordiam ac Bonitatem, qui agnoscit, nae ille nunquam in impatientiam ebulliet, sed verbum illud bonum eruclabit: *O quam suavis est, Domine, spiritus tuus in omnibus!* itemque, *Cum das nobis disciplinam, inimicos nostros multipliciter flagellas, vt Bonitatem tuam cogitemus iudicantes: & cum de nobis iudicatur, speremus Misericordiam tuam.* Nihil de viro bono mali suspicamur; consilia, facta, dicta illius nunquam sinistre accipimus, aut interpretamur; cur suspicemur de Bono Deo? aut cur de illo male cogitemus? Multum proinde refert, *diuitias Bonitatis eius, & patientia, & longanimitatis non contemnere, sed curatissime expensas habere.* Quia autem bonitas rei, aliud nihil est, quam perfectio rei, siue naturalis, siue moralis, facile est videre, naturalem in Deo bonitatem summam esse, cum in eo summa sit naturae excellentia, per quam omnem a se ipso, & in se ipso, adeoque illimitatam, infinitamque habet perfectionem. Itaque in eo infinita lux, infinita sapientia, infinita potentia, infinita pulchritudo, infinita suauitas, infinita voluptas, infinita beatitudo, infinita sanctitas, infinita benignitas, infinita misericordia, tanquam in infinito quodam bonorum omnium Oceano, continetur. Itaque est fons inexhaustus omnis boni; fons fontium indiuisus, nec per multas formas, tanquam per riuos dispersus, sed in suamet natura vnica & simplicissima haec omnia eminentissime complectens; se ipsum implens, nec aliunde capiens mensuram aut terminum, sed vndique interminatus & illimitatus; cui nulla potest fieri accessio, nullum accidere detrimentum. Arbor bona potest aescere, vinum bonum potest expirare; gemma bona potest perdere splendorem; homo bonus potest in vitia declinare; potuit & Angelus bonus excidere, ac fieri teterrimus cacodæmon; at Consilia

Sap. 12. 1.
Ibid. 7. 22.

Rom. 2. 4.

Iustitia, & Veritas Domini manet in æternum; possunt ipsi coeli veterascere, at Dominus idem ipse est, nunquam senescit, nunquam deficit. *Initio tu, Domine, terram fundasti, ait: & opera manuum tuarum sunt cali. Ipsi peribunt, tu autem permanes: & omnes sicut vestimentum veterascent. Et sicut opertorium mutabis eos, & mutantur: tu autem ipse es, & anni tui non deficient, nec mores tui, sanè suaves, sanè boni, sanè amabiles. O homines, nolite considerare in Principibus, quorum gratia, sæpe cum Sole, occidit; quorum fauor, vt aura vertitur; quorum vultus hodie suavis, & comis, & amicùm aridens, cras plenus truculentia. Deus idem semper est, semper bonus, semper patiens, semper ad ignoscendum paratus; eaque est longanimitate, vt malit parcere, quàm plectere.*

Diuitias Bonitatis Dei, ait Origenes, ille agnoscere potest, qui considerat, quanta in terris mala quotidie homines gerant, & quomodo penè omnes declinantes & simul inutiles facti, latam & speciosam perditionis ambulant viam. Si quis consideret, quanti in Deum quotidie blasphemant, & in calum extendunt linguas suas. Iam quid de fraudibus, de sacrilegijs & piaculis dicam? Si quis ergo hanc Bonitatem Dei, & sustentationem eius, & patientiam contemnit, ignorat, quòd per hac ad penitentiam prouocatur. Sed vos non dissoluat hoc, & tardos, ad conuersionem faciat: quia rursus patientia eius & sustentationis certa mensura est; non in se, cum sit infinita, sed ratione nostri, quibus certam mensuram posuit peccatorum, vt etiam Iustitiæ eius locus relinquatur. Quòd si faciem eius præoccupemus in confessione; si, dum extendit manum suam, dum vocat, dum annuit, non renuimus, tum bonum, tum benignum experimur. Quemadmodum enim nimbus vitreus balsamo plenus ad balsami effusionem est procliuissimus, ita infinita illa Bonitas, ob ipsam suam perfectionem, ad sui communionem maximè propendet; & quidem, natura suà, diuinis personis se totam communicat; creaturis autem libere se communicat pro captu cuiusque. Hominum culpa est, si se non faciunt, cum diuina gratia, capaces; si fugiunt benefacere cupientem. Nam si faciem eius in confessione præoccuparent, si sua vulnera illi ostenderent; si detegerent calamitates, profectò voluntatem eius ad miseriæ illorum opitulandum incitatissimam reperirent. Vult enim Deus creaturæ miseriæ tollere, vult illi bene esse.

Psal. 32. 17.
Psal. 110. 3.
Psal. 116. 2.
Psal. 101. 27.

Psal. 145. 3.

I V.

Orig. in c. 2.
ad Rom.

Eapro